

Sygn. akt II Ka 541/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2023 r.

sprawy **K. C.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 27 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 663/21

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżyciela posiłkowego T. B. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując wydatki przypadające od niego na rachunek Skarbu Państwa;

zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego K. C. 100 zł tytułem opłaty i zwalnia go od pozostałych kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 541/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 27 kwietnia listopada 2023 roku w sprawie II K 663/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut apelacji	
	<p><u>Obrońca oskarżonego zarzucił:</u></p> <p>obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego wyroku, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na niezastosowaniu normy prawnej wynikającej ze wspomnianych przepisów oraz dokonaniu przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie oceny w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą i doświadczeniem życiowym materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci: wyjaśnień oskarżonego K. C., zeznań pokrzywdzonego oraz protokołu oględzin ciągnika J. D. o nr rejestracyjnym (...) oraz wyciągnięciu w wyniku analizy powyższych dowodów nieuprawnionych wniosków odnośnie umyślności działania K. C. w zakresie czynu zarzuczonego mu w pkt II aktu oskarżenia, w sytuacji gdy prawidłowa ocena wspomnianych dowodów, jak również ustalona przez Sąd I instancji okoliczność wielokrotnego rzucania kamieniami</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

w ciągnik T. B., które nie skutkowały zbitciem szyby, prowadziła do wniosków, iż oskarżony nie działał umyślnie, szkoda została wyrządzona przez niego wskutek działania nieumyślnego, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności świadczące na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji, gdy okoliczności takie nie wystąpiły,

co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku, a mającego wpływ na jego treść, polegającego na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony w realiach niniejszej sprawy umyślnie uszkodził ciągnik pokrzywdzonego, w sytuacji gdy w rzeczywistości uczynił to nieumyślnie,

a nadto, alternatywnie wobec zarzutów z pkt I - II, w przypadku uznania ich przez Sąd Odwoławczy za niezasadne

obrażę przepisów prawa materialnego, to jest art. 25 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k., polegającą na niezastosowaniu normy prawnej wynikającej ze wspomnianego przepisu i zaniechaniu przez Sąd I instancji wydania wyroku uniewinniającego w niniejszej sprawie w zakresie czynu wskazanego w pkt II aktu oskarżenia z uwagi na wystąpienie w niniejszej sprawie kontratypu obrony koniecznej, w ramach którego działał oskarżony K. C..

Pełnomocnik oskarżyciela
posiłkowego zarzucił:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku pod postacią art. 7 i 40 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu okoliczności przemawiających tylko na korzyść oskarżonego, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przez dowolną ocenę dowodów niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności przez:

obdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w całości, w sytuacji gdy są one nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym,

nieobdarzaniem walorem wiarygodności zeznań świadka T. B. oraz E. B., w sytuacji gdy ich zeznania są logiczne, spójne i prawdziwe,

niewłaściwą ocenę zeznań świadka T. S., iż w dniu zdarzenia świadek widział się z pokrzywdzonym i nie zaobserwował żadnych obrażeń ciała,

pominięcie płynących z zeznań świadków M. M. i A. T. (1) wniosków, iż pokrzywdzony posiadał na dłoniach obrażenia ciała co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy i przyjęcie, oskarżony nie dokonał rozboju na osobie T. B., a T. B. uderzył swoim ciągnikiem w ciągnik oskarżonego, pokrzywdzony nie odniósł podczas zdarzenia żadnych obrażeń ciała oraz, że T. B. nie posiadał przy sobie w dniu zdarzenia kwoty 2000 złotych na zakup paliwa,

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyrok pod postacią art. 170 § 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie

	<p>dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny informatyki: na okoliczność autentyczności i daty sporządzania nagrania video telefonem komórkowym oskarżonego w sytuacji, gdy ujawnione przez oskarżonego nagranie na rozprawie w dniu 20 grudnia 2022 roku nie jest tożsame z nagraniem złożonym przez oskarżonego do akt postępowania przygotowawczego (k. 73) co oznacza, iż przedstawione przez oskarżonego nagranie nie jest autentyczne.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><u>Argumenty w zakresie apelacji obrońcy oskarżonego.</u></p> <p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone błędnie, jak twierdził obrońca oskarżonego. Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego ze wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania. Argumentacja zawarta w treści wniesionej apelacji nie była na tyle skuteczna, aby przekonać Sąd Odwoławczy o słuszności postawionych zarzutów. Zgromadzone w aktach sprawy dowody, zarówno pochodzące ze źródeł osobowych, jak i nieosobowych, zasadnie utwierdziły Sąd Rejonowy w przekonaniu o sprawstwie oskarżonego co do czynu z art. 288 § 1 kk.</p> <p>Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 kwietnia 2018 r. II AKa 73/18 zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej,</p>		

to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności na podstawie których można wyprowadzić wniosek dotyczący realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę. Zamiar choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia. Zasadnie skarżący wskazał, że przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. może być popełnione wyłącznie umyślnie, ale w obu postaciach zamiaru, tj. bezpośrednim i ewentualnym. Odnosząc się do okoliczności przedmiotowego zdarzenia w kontekście oceny zamiaru, to K. C. rzucał kamieniami w kierunku ciągnika rolniczego i to na takiej wysokości, że została rozbita szyba czołowa. Zasady doświadczenia życiowego i logiczne myślenie osoby dorosłej, poczytalnej w chwili czynu, nakazuje uznać, że takie zachowanie w świadomości sprawcy istnieje jako zamiar uszkodzenia szyby. Nielogiczne są twierdzenia, że rzucanie kamieniami miało na celu zatrzymać ciągnik. Wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżony miał możliwość dokonania realistycznej oceny konsekwencji swojego działania, a nawet kamień niewielkich rozmiarów i wagi może doprowadzić do uszkodzenia czy zniszczenia szyby w pojeździe, co jest rzeczą oczywistą i powszechnie znaną. Takiego zachowania nie może usprawiedliwiać istnienie długoletniego konfliktu

sąsiedzkiego, gdyż tego typu działania jedynie zaostrzają ten konflikt.

W oparciu o prawidłowo ocenione dowody (nie tylko osobowe, ale i dowód z nagrania) Sąd Rejonowy bezbłędnie ustalił, iż oskarżony dokonał uszkodzenia mienia; w kontekście wszystkich tych dowodów nie sposób uznać za przekonującą tezę apelacji, iż oskarżony tylko "chciał zatrzymać pojazd", a tym samym działał w obronie koniecznej. Znajdujące się w aktach sprawy nagranie wskazuje, że oskarżony stał przodem do zbliżającego się dynamicznie ciągnika kierowanego przez pokrzywdzonego i nagrywał przebieg wydarzeń, nie usuwał się z toru jazdy nawet gdy pojazd był blisko i trudno przyjąć, że w tym momencie T. B. chciał najechać na oskarżonego. W takiej sytuacji logiczne jest, że oskarżony powinien schronić się do swojego ciągnika, który znajdował się tuż obok, jeżeli obawiał się zachowania pokrzywdzonego, a oskarżony twierdzi, że podążył za ciągnikiem kierowanym przez pokrzywdzonego poruszającym się po polu. To, że na polu znajdowały się liczne ślady bieżnika nie świadczy o tym, że T. B. chciał najechać ciągnikiem na oskarżonego, jest to wnioskowanie zbyt daleko idące. Pokrzywdzony wskazywał wersję odmienną, że próbował unikać w czasie jazdy ciągnikiem uderzeń kamieniami. W związku z powyższym stwierdzić należy, iż po pierwsze obrona konieczna to odpieranie bezpośredniego bezprawnego zamachu na dobro chronione prawem - w niniejszej sprawie taki bezpośredni bezprawny zamach na dobro oskarżonego nie wystąpił. Po wtóre nie

można przyjąć w oparciu o zgromadzone dowody, by oskarżony tylko chciał "odstraszyć" rzekomego napastnika - rzucenie kamieniem i rozbicie szyby nie stanowi formy "postraszenia" lecz jest znamienne dla uszkodzenia mienia w rozumieniu art. 288 § 1 k.k. Oskarżony nie musiał nikogo straszyć, wystarczyło, aby pozostał w pojeździe, którym przyjechał.

Argumentacja obrońcy oskarżonego wskazującego, że pokrzywdzony poruszając się w głąb posesji nie unikał konfrontacji, gdyż powinien oddalić się jak najszybciej, nie jest zasadna. Analiza wyjaśnień oskarżonego (k.39) i zeznań pokrzywdzonego wskazuje, że pokrzywdzony oddalał się w głąb pola, gdyż widział nadjeżdżającego samochodem Z. C. i R. C., obawiał się przewagi tych osób i dlatego odjechał w kierunku przeciwnym do nich.

Ocena wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego T. B. oraz świadków M. M. i A. T. (2) zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu

- tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego T. B. w zakresie czynu z art. 288 § 1 kk. Są one w tym zakresie spójne co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności, nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym – protokół oględzin. Oskarżony dopiero dniu 14 maja 2021 roku złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na próbie rozjechania go ciągnikiem rolniczym przez T. B., dziesięć dni po przesłuchaniu go w charakterze podejrzanego, a więc była to próba poprawy swojej sytuacji procesowej, a nie rzeczywista obawa zaistnienia bezpośredniego zamach na jego życie czy zdrowie.

W tym miejscu należy podnieść, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom złożonym przez świadków, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i

uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759). Sąd meriti słusznie uznał zeznania świadków Z. C. i R. C. prawie w całości za niewiarygodne. Przebieg zdarzenia przedstawiony przez świadków na końcowym etapie postępowania pozostaje w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności relacją pokrzywdzonego. Sam skarżący zauważa odmienność tych zeznań w toku postępowania i słusznie Sąd I instancji odrzucił ich twierdzenia co do przebiegu zdarzenia, które mieli rzekomo zaobserwować.

Wobec braku zarzutów co do kary należy tylko wskazać, że wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie kara czynią zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk. Orzeczona kara odpowiada bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, uprzednią niekaralność, a także uwzględniają cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, żeby zmienić rodzaj i wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Z przyczyn opisanych powyżej, Sąd Okręgowy stwierdził, iż zarzuty obrońcy mające podważyć zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu pkt II były

bezzasadne, dlatego też zaskarżony wyrok utrzymał w mocy w tej części.

Argumenty w zakresie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

Stwierdzono, że apelacja wniesiona przez prokuratora i oskarżyciela posiłkowego nie były zasadne. Wobec powyższego argumentacja obrońcy w tym zakresie, zawarta w uzasadnieniu apelacji została uznana za zasadną. W ocenie Sądu Okręgowego zeznania pokrzywdzonego w przedmiotowej sprawie należało oceniać ze szczególną wnikliwością, biorąc pod uwagę wzajemne relacje pomiędzy stronami.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pełnomocnik T. B. kwestionuje autentyczność i datę sporządzenia nagrania telefonem komórkowym oskarżonego, ale jednocześnie na nagraniach tych (k.73) opiera się, wysnuwając wnioski, że nie doszło do zdarzenia ciągników. Sąd dokonując odtworzenia nagrania na rozprawie z dnia 20 grudnia 2022 roku nie miał wątpliwości co do tożsamości nagrania z nagraniem znajdującym się na płycie i nie miał wątpliwości co do daty sporządzenia nagrania (k.386), co wynika wprost z treści protokołu. Wydaje się ponadto, że kwestia uszkodzenia maszyn rolniczych w przedmiotowej sprawie miała drugorzędne znaczenie, choć niewątpliwie nagranie wskazuje, że oskarżony krzyczał do pokrzywdzonego. Należy też odróżnić czy doszło do kontaktu pomiędzy pojazdami czy też doszło do kontaktu i uszkodzenia pojazdu, gdyż są to dwie równe sytuacje.

Sąd I instancji uznał wyjaśnienie oskarżonego za wiarygodne co

do podstawowych faktów, ale nie uwzględnił argumentacji oskarżonego, że nie miał zamiaru uszkodzenia szyby w pojeździe pokrzywdzonego, dlatego też w tym zakresie zapadł wyrok skazujący. W zakresie czynu z art. 280 § 1 kk istotne znaczenia miała analiza pierwszych zeznań T. B. oraz funkcjonariusza policji M. M.. Pokrzywdzony wskazał, że poczuł, że oskarżony włożył mu rękę do kieszeni spodni, ale nie wskazał, że zabierał mu pieniądze, nie widział też co z nimi zrobił później. Świadek M. M. wskazał zaś, że pokrzywdzony nie potrafił określić w którym momencie zostały mu zabrane pieniądze, był zaś przekonany, że oskarżony zabrał je w trakcie szarpaniny. Z tych zeznań nie można było wysnuć w sposób jednoznaczny wniosku, że oskarżony zabrał pieniądze w kwocie 2000 zł wniosując na przekonaniach pokrzywdzonego (podobnie zeznał świadek A. T. (2)). Obecni na miejscu funkcjonariusze policji nie widzieli u pokrzywdzonego innych obrażeń ciała poza obrażeniami dłoni i pokrzywdzony nie mówił im, że został uderzony kamieniem. Zasadne uwagi skarżącego, co do wniosków wysnutych z zeznań T. S. nie mogły zmienić ustaleń Sądu dotyczących obrażeń ciała pokrzywdzonego.

Sąd I instancji właściwie ocenił zeznania E. B., która zeznając w toku postępowania przygotowawczego nie podniosła tak istotnej informacji, jak obrażenia głowy u męża, a ponadto dzień po zdarzeniu nie mogła stanowczo wskazać czy pokrzywdzony mówił o zabraniu mu pieniędzy. Wydaje się, że zaobserwowane przez E. B. obrażenia dłoni nie były związane z czynem z art. 280

§ 1 kk, gdyż podczas zeznań złożonych w dniu 17 lipca 2021 roku pokrzywdzony nie podawał tych obrażeń jako związanych z przedmiotowym zdarzeniem, nie objęto ich zaświadczeniem lekarskim z dnia 6 maja 2021 roku czy historią choroby z dnia 6 maja 2021 roku.

Argumenty dotyczące oceny zeznań świadków Z. C. i R. C. przez Sąd I instancji znajdują się we wcześniejszej części uzasadnienia.

Z przyczyn opisanych powyżej, Sąd Okręgowy stwierdził, iż zarzuty pełnomocnika mające podważyć zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu pkt I były bezzasadne, dlatego też zaskarżony wyrok utrzymał w mocy w tej części.

Wniosek

Obrońca oskarżonego - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. C. od czynu z pkt II aktu oskarżenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – uchylenie wyroku w zakresie czynu z pkt I i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.

OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

Koszty Procesu	
-----------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. , III.	Na podstawie art. 627 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i zwolniono go od wydatków za postępowanie odwoławcze w części skazującej. Wobec nieuwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego i oskarżyciela posiłkowego, na podstawie art. 636 § 2 kpk i art.633 kpk Sąd Okręgowy przejął wydatki postępowania odwoławczego na rachunek Skarbu Państwa zwalniając oskarżyciela posiłkowego od opłaty za II instancję.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 27 kwietnia 2023r. sygn. akt II K 663/21
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 27 kwietnia 2023r. sygn. akt II K 663/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana